

KWINTESSENS (24.01) – Echte Zaligheid is geen Zaligheid

“ Al dit, waarlijk, is vol eeuwige zaligheid.....mijn wezen is de Zaligheid van Weten.....er is geen belichaming van de Zaligheid van het Zelf.....ik ben de essentie van de Zaligheid van het Zelf.”

(vers 24.1 t/m 24.4)

Uit de wetenschap omtrent het zelf en het Zelf, uit het opgeven, vergeten van al het aan het ik gerelateerde, het denken inbegrepen, evolueert stilaan een vreugde, een zaligheid omtrent al wat is. Een vreugde die niet berust op een gehechtheid aan iets of iemand. Het is een niet belichaamde vreugde.

Het is de vreugde die sprankelt uit de poëtische hymne van Swami Ram Tirth, in het weten dat zijn stervensuur en wijze van sterven gekomen is (zie Kwintessens (6.02) - Koninkrijk)

Wellicht is het de zaligheid van het gevoel van geborgenheid dat Suzanne heeft ervaren en alleen achteraf benoemd kon worden (zie o.a. Kwintessens (10.01) – Het wezen van het Al). Een vreugde of zaligheid die ook doorklinkt in haar woorden :

“ Het heeft mij een rust gegeven, een vertrouwen. Alles is goed, ook de in de storm omgewaaide boom die het dak van onze schuur totaal vernield heeft, het gebeurt, ook mijn Parkinson met de recentelijk verhoogde medicatie, het gebeurt . Het gebeurt. God – het Zelf – gebeurt citeerde een vriendin onlangs. Of zoals Luk het heeft gedicht : ' als ik ben en niets meer wil, wordt alles zo eenvoudig ' . De eenvoud van zijn, zonder gedrevenheid vanuit het ego . ”

Uitien zelfs een zaligheid die niet meer als dusdanig ervaren behoeft te worden en dan vergelijkbaar is met de duiding van de hoge deugd uit de Tao Te Ting, alsook Ribhu kan zeggen : *ik ben verstoken van de ' Zaligheid van het Zelf '*

Het is de zaligheid van het zuiver zijn, het leven, het kunnen spreken, horen, kunnen onderscheiden zonder onderscheiden, vergankelijk en niet vergankelijk zijn, weten en toch niet weten.....

“als ik ben en niets meer wil, wordt alles zo eenvoudig”

Het leven belevend in al zijn aspecten, ook de wording en verwording, stelt soms

eisen die als ondraaglijk en onwaardig kunnen overkomen. Alleen diep besef, de vaste overtuiging – niet met een geloven te verwarren – van het weten wie men is, kan hier van steun zijn. Een bewust aangaan van een relatie met dit gebeuren, in het bijzonder ten aanzien van het denken hierbij en daaraan verbonden emoties, zonder deze laatsten evenwel te verdringen. Het stelt toch hoge eisen aan dit soort beleven en de zaligheid ervan te voelen. Zoals een zenmeester verwoordde : van alle ervaringen is het verliezen van een kind het meest smartelijk.